

Обележавање две деценије од почетка рата у Сарајеву представљало је још једну пропуштену прилику да Сарајлије, а то су данас искључиво Бошњаци, аутентичну ратну драму кроз коју је прошло Сарајево реално прикажу као заједничку трагедију свих његових житеља који су се поделили и сукобили због питања да ли БиХ треба да се осамостали или да остане у оквиру Југославије. И да коначно себи признају да се грађански рат на националној основи, са свим страдањима и разарањима, могао избећи да је компромис „Босна цела из два дела“ Изетбеговић потписао одмах 92. у Лисабону, а не тек 95. у Дејтону. Напротив, сарајевски медији и бошњачки политичари нису пропустили да понове старе приче о „агресији“, „окупацији“, „опсади“, „фашизму“, „снајперима“, „убиствима“, „напрасном злу“...

Прво, о „србијанској агресији“ (Аваз) није се радило јер су се на сарајевском ратишту тукле углавном национално подељене Сарајлије, а не Србијанци. Исто као што ни њихово политичко руководство нису чинили Слободан Милошевић, Бора Јовић и др., него Сарајлије, попут др Кољевића, др Плавшићеве, др Караџића, др Максимовића, др Бухе, мр Крајишника, који су до рата у чаршији били неупоредиво и познатији и признатији него Изетбеговић, Силајџић, Ченгић, Ајановић, Бехмен, Бичакчић и др., за које се пре рата није чуло даље од махалских сокака по обронцима Башчаршије.

Друго, о „опсади“ Сарајева такође није могло бити речи јер град није био споља опкољен него изнутра подељен, тако што су од укупно десет градских општина муслимани углавном држали Стари град, Центар, Ново Сарајево, Нови град..., а Срби Грбавицу, Илићу, Вогошћу, Илијаш, Хаџиће, Пале итд.. Пошто су прве општине биле централне, а друге рубне, Срби су заиста имали велику војностратешку предност, али линија фронта је пролазила кроз град, а не око њега.

Треће, ни о „окупацији“ Сарајева нема основа да се говори јер никада током рата ни једна ни друга национална страна није

Мрске столице из Пазове

Пише: Ненад Кеџмановић
среда, 11 април 2012 10:42
